

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku po sucu Spomenki Rodić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Marije Hodonj, Višnjevac, Zvonimirova 36, OIB58337431736, zastupana po punomoćniku Marijanu Belčić, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupana po punomoćniku Belizaru Tomaić, odvjetniku u Osijeku, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon rasprave zaključene 25.rujna 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno, zamjenika punomoćnika tužiteljice Nikole Eror, odvjetnika u Osijeku i punomoćnika tuženika Belizara Tomaić, odvjetnika u Osijeku, 26.listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz čl. 5. st. 3. Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva br. 52121/06, sklopljenog dana 25.09.2006. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:

„Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 0,50% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita.“.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 272,50 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od 26.listopada 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj j 7.lipnja 2026. podnio tužbu protiv tuženika u kojoj tužbi navodi da dana 25.09.2006. godine tužitelj i tuženik sklopili su Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva br. 52121/06, prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 47.500,00 CHF po prodajnom deviznom tečaju Kreditora-tuženika vrijedećem za CHF na dan korištenja kredita. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 15 godina kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima. Predmetnim tipskim Ugovorom u članku 5. st. 3. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 0,50 % od ukupnog iznosa kredita, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Tuženik je prilikom isplate kredita dana 29.09.2006. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva kredita u iznosu od 1.110,29 kn¹, a koja protuvrijednost, prema fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, iznosi 147,36 EUR-a. O ugovornoj odredbi za tzv. „ulaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika (banke) implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Naime, tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedene nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi u predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao nepripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. ZOO-a, takovu dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Slijedom svega navedenoga, tužitelj predlaže da nadležni sud donese slijedeću presudu:

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz čl. 5. st. 3. Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva br. 52121/06, sklopljenog dana 25.09.2006. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:

„Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 0,50% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita.“

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da su tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti su neosnovani te se predlaže njeno odbijanje kao i obvezivanje tužitelja da tuženiku nadoknadi prouzročeni parnični trošak. Navodi da tuženik unatoč tome što spori osnovu tužbenog zahtjeva, ne spori činjenični supstrat koji tužitelj iznosi u odnosu na plaćanje predmetne naknade te pregovora oko plaćanja iste pa sukladno odredbi čl. 332.a ZPP-a nema potrebe zakazati ročište jer je o osnovanosti tužbenog zahtjeva moguće odlučiti temeljem stanja spisa. Neovisno o navedenom, prema

stajalištu tuženika, ispravnom primjenom materijalnog prava na okolnosti koje tužitelj iznosi u tužbi, tužbeni zahtjev je potrebno odbiti iz razloga koje tuženik iznosi u nastavku ovog odgovora na tužbu. Nije sporno da je tužitelj s pravnim prednikom tuženika sklopio predmetni Ugovor o kreditu. Međutim, sporno je, je su li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na tome da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača, kao i Zakonu o obveznim odnosima. Tuženik se takvim tvrdnjama izričito protivi te će u nastavku obrazložiti temelj za svoje protivljenje. / Tuženik prvenstveno ističe prigovor zastare tužiteljevog novčanog potraživanja, a koji prigovor se detaljno razrađuje u nastavku ovog odgovora na tužbu. Stoga tuženik ističe prigovor zastare potraživanja kako slijedi:

1) Naknada štete

Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 376. Zakona o obveznim odnosima (Narodne Novine 53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, 88/2001, 35/2005; u daljnjem tekstu: ZOO), koji propisuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina otkad je šteta nastala.

S obzirom da su u predmetnom Ugovoru o kreditu sadržane odredbe koja su tužitelju navodno prouzročile štetu, očito je da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao.

2) Povrat mjesečnih anuiteta

Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 372. ZOO-a, koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja.

Tuženik ističe i da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćeni tuženiku kao anuiteti, stoga sukladno članku 372. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja.

Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku.

3) Stjecanje bez osnove

Ako bi se zbog utvrđivanja ništetnosti utvrdilo da se radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla (dakle od 25.09.2006.g. kada je i sklopljen predmetni Ugovor), kako je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011 kako slijedi:

„Prema prihvaćenoj praksi ovog suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO, a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371 ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1 ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“

Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, potraživanje tužitelja iz tužbe bilo bi pod zastarom, budući da sukladno tom shvaćanju petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu (26.09.2006.g.), a tužba je podnesena tek

07.06.2026.g.

Nadalje, u odnosu na navodno ništetne odredbe o ulaznoj naknadi, tuženik ističe kako je ulazna naknada točno određen samim Ugovorom o kreditu u čl.5.3., stoga su navodi tužitelja koji se odnose na sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi potpuno paušalni i pogrešni, te da su uvjeti ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni. Isto tako, a u odnosu na ulaznu naknadu, u ugovorima o kreditu potpuno je jasno navedeno kako se od iznosa kredita jednokratno plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 0,50 % od iznosa odobrenog kredita, a koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka. Tuženik ima pravo na navedenu naknadu upravo iz razloga što je isti kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita, a što je vidljivo iz dostavljene sudske prakse. Slijedom navedenog, da su sporne odredbe dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za ugovor o kreditu, te su ih korisnici mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta ugovora. Osim toga, tuženik ističe i da je člankom 1112. stavkom 1. ZOO-a propisano da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. Dakle, sve kada bi se i uzelo da su ugovorne odredbe koje su predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga ništetne, kako to potpuno neutemeljeno i bez pravnog i činjeničnog uporišta navodi tužitelj, potpuno je razvidno da tužitelj ne bi niti imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove. Naime, ako bi se i uzelo da su ugovorne odredbe o naplati naknade iz bilo kojeg razloga ništetne, onda one mogu jedino biti ništetne ex tunc, dakle od trenutka sklapanja predmetnog ugovora. To znači da je tužitelj prilikom plaćanja ulazne naknade znao da istu eventualno ne bi bio dužan platiti, ali nije zadržao navodno pravo na povrat, slijedom čega je sasvim razvidno da tužbeni zahtjev tužitelja, kojim traži povrat navodno stečenog bez osnove, nikako nije i ne može biti osnovan. Pored svega iznesenog, tuženik opreza radi ističe prigovor zastare navodnog potraživanja tužitelja. Dakle, potpuno je jasno da sve kada bi i postojalo bilo kakvo potraživanje tužitelja prema tuženiku, a što ovdje nikako nije slučaj, potpuno je jasno da bi isto bilo zastarjelo. Tužitelj smatra da je njegovo potraživanje navodno „dospjelo“ danom plaćanja navedene na zakonu osnovane naknade tuženiku. Obzirom da je tužba u ovom postupku podnesena dana 07.06.2026.g. potpuno je jasno da je navodno potraživanje tužiteljice prema tuženiku u svakom slučaju zastarjelo. Naime, člankom 225. ZOO-a jasno je propisano:

„Tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.“ .Nadalje, tuženik predlaže Naslovnom sudu vrijednost predmeta spora utvrditi u iznosu od 147,64 €, a sve u smislu odredbe članka 40. stavka 2. ZPP-a kojim je propisano da je u drugim slučajevima, kad se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, mjerodavna vrijednost predmeta spora koju je tužitelj u tužbi naznačio i stavka 3. istoga članka kojim je propisano ako je u slučaju iz stavka 2. ovoga članka tužitelj vrijednost predmeta spora očito suviše visoko ili suviše nisko naznačio, tako da se postavlja pitanje stvarne nadležnosti, sastava suda, vrste postupka, ovlaštenja na zastupanje ili prava na naknadu troškova postupka, sud će, po službenoj dužnosti ili na prigovor tuženika, najkasnije na pripremnom ročištu, brzo i na prikladan način provjeriti točnost naznačene vrijednosti te rješenjem protiv kojega nije dopuštena posebna žalba odrediti vrijednost predmeta spora.

Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obvezati tužitelja naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka.

3.Radi utvrđenja odlučnih činjenica za rješenje ovog spora sud je proveo dokaze tako što je izvršio uvid u dopis tuženika od 21.kolovza 2024., Ugovor o

kreditu, tečajnu listu, te saslušao tužiteljicu u svojstvu stranke.

4.Dakle, predmet spora je tužbeni zahtjev tužiteljice radi utvrđenja ništetnim odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva.

5.Nije sporno da su pravni prednik tuženika Societe generale-Splitska banka d.d., kao kreditor i tužiteljica kao korisnik kredita sklopili Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva br. 52121/06, prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 47.500,00 CHF po prodajnom deviznom tečaju Kreditora-tuženika vrijedećem za CHF na dan korištenja kredita.

Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 15 godina kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima.

Odredbom čl.5.3. ugovoreno je da naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 0,50% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita.“.

6.Nije sporno da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom (ulazna naknada) za predmetni ugovor o kreditu naplaćena dana 29. Rujan 2006.godine sukladno čl.5 Ugovora o kreditu u iznosu od 1.110,29 kn,što preračunato po fiksnom tečaju konverzije iznosi 147,36 EUR.

7.Tužiteljica Marija Hodonj, saslušana u svojstvu stranke izjavila je da se ne može svega sjetiti zbog proteka vremena. Napominje da je imala podignuto više kredita. Sjeća se da je podigla kredit u Splitskoj banci d.d. i sjeća se da je trebala sredstva za adaptaciju kuće. Kredit je bio na 40.000,00 i nešto CHF. U navedenoj banci zatražila je kredit te je banka pripremila dokumentaciju za sklapanje ugovora o kreditu. Kada je došla u banku sve je bilo pripremljeno. Ugovor je pročitala. Ne može se sjetiti zbog proteka vremena, ali misli da je u ugovoru bila odredba o naknadi za obradu kredita. Ta naknada je naplaćena iz sredstava iz kredita. Ništa joj nije objašnjeno vezano za odredbe ugovora u svezi naknade. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bila je zaposlena u Ljekarnama Osijek, na radnom mjestu fakturista. Nije imala privatnu firmu niti obrt. Kredit je sama otplaćivala te ga otplatila. Sredstvima kredita adaptirala je kuću u kojoj živi. Nije nikada iznajmljivala tu nekretninu. Na pitanje punomoćnika tuženika da li se sjeća odredbe o naknadi u ugovoru, te da li je ona bila jasno naznačena u postotku na prvoj stranici ugovora, tužiteljica je izjavila da se ne sjeća. U ugovoru nije ništa mogla mijenjati. Svih detalja zbog proteka vremena ne može se sjetiti (stranica 37 spisa).

8.Temeljem odredbe čl.327. ZOO, na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a odredbom čl. 328. ZOO/05 propisano je da pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi.

9.Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o

odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Člankom 87. stavak 1. navedenog zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

10. Dakle, u konkretnom slučaju imajući u vidu sadržaj odredbe čl. 5. st.3. predmetnog ugovora o kreditu evidentno je da navedenim ugovorom nisu ugovoreni parametri za procjenu i izračun troškova za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom koja naknada je određena paušalno kao postotak od iznosa kredita, te je evidentno da plaćeni iznos u konkretnom slučaju nije odraz stvarnih troškova odnosno štete koju je tuženik navodno trpio u svezi obrade kreditnog zahtjeva i upravljanja kreditom, iz čega slijedi da kod sklapanja ugovora o kreditu, a niti kod određivanja i naplate naknade za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanja kreditom tuženik te troškove odnosno navodno postojanje štete nije uopće izračunavao, niti procjenjivao tj. njezino postojanje, stvarni obim i visina nisu niti bili utvrđeni, te u plaćenom iznosu evidentno nije obračunata stvarna šteta.

11.S obzirom na izloženo, te da je predmetni ugovor pisan na obrascu kojeg je unaprijed pripremio tuženik, te da iz provedenih dokaza proizlazi da se o predmetnoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik dokazao da je potrošač faktički mogao utjecati na njezin sadržaj, s posljedicom da je tuženik pokazao spremnost promijeniti sadržaj navedene odredbe, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, to je takva odredba nepoštena, pa stoga i ništetna, s napomenom da tuženik nije dokazao da je imao ikakve troškove zbog obrade kreditnog zahtjeva i upravljanja kreditom.

12.Stoga je s obzirom na izloženo osnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji evidentno ima pravni interes za utvrđenje nišetnom odredbe čl. 5.st.3. predmetnog ugovora o kreditu u dijelu kako to traži tužbom, s obzirom da mu po utvrđenju navedene odredbe nišetnom pripada pravo zahtijevati isplatu iznosa koji je tužitelj platio na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva, sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja do isplate (čl.1115. ZOO/05; čl.29. ZOO/05).

13.U odnosu na prigovor zastare za navesti je da temeljem odredbe čl. 215. st. 1. ZOO/05 zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano.

Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio Zaključak koji glasi:

"Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora."

13.1.S obzirom na navedeno prigovor zastare nije osnovan.

14.Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154.st.1 ZPP, s napomenom da je u konkretnom slučaju mjerodavna vrijednost predmeta spora prema vrijednosti kondemnatornog tužbenog zahtjeva za isplatu, a ne kako je to

tužiteljica naznačila u tužbi, s obzirom da u konkretnom slučaju deklaratorni tužbeni zahtjev služi samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu odnosno deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na isplatu koji treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora (VSRH Revr-774/ 2005-2 od 13.12.2005; Revr-475/2008 od 27.10.2008., Županijski sud u Puli broj GŽ-1313/2023-2 od 27.11.2023.).

14.1. Naloženo je tuženiku naknaditi tužiteljici prouzročeni parnični trošak u ukupnom iznosu od 272,50 EUR, koji trošak se sastoji od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku za sastav zahtjeva tuženiku za dostavu dokumentacije (Tbr.37.) 10 bodova, sastav tužbe (Tbr.7.t.1.) 25 bodova, sastav pisanog podnesaka 09.07.2026. (Tbr.8.t.1.) 25 bodova i za zastupanje na ročištu kod suda dana 25.09.2026. (Tbr.8.t.1.) u visini od po 25 bodova, koji trošak je određen u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika plus PDV, te troška sudskih pristojbi na tužbu i presudu u iznosu od po 13,27 EUR.

15. Na dosuđeni iznos troška tužitelju pripadaju zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a, čl. 29. ZOO).

16. S obzirom na izloženo odlučeno je kao u izreci.

Osijek, 26. listopada 2026.

SUDAC
Spomenka Rodić

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, putem ovog suda nadležnom Županijskom sudu. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za žalbu teče od dana objave presude,

a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

DOSTAVITI:

-punomoćniku tužiteljice

-punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-2f41e**

Kontrolni broj: **05b6d-8efed-f8e52**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.